

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1283/2025
04.11.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Милене Рашић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела превара у саизвршилаштву из члана 208. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Драгице Ђекић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу 9К-151/25 од 08.04.2025. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1-166/25 од 31.07.2025. године, у седници већа одржаној дана 04.11.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Драгице Ђекић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу 9К-151/25 од 08.04.2025. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1-166/25 од 31.07.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу 9К-151/25 од 08.04.2025. године остављена је на снази правноснажна пресуда Основног суда у Крагујевцу 9К-347/23 од 25.01.2024. године у односу на окривљеног АА, која је потврђена пресудом Вишег суда у Крагујевцу Кж1-226/24 од 26.09.2024. године. Одлучено је и о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Кж1-166/25 од 31.07.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Крагујевцу 9К-151/25 од 08.04.2025. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљеног АА – адвокат Драгица Ђекић у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, у складу са чланом 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (чл. 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости означава повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и као незаконите доказе означава „препознавање“ учињено од стране оштећеног на самом главном претресу, а које, по ставу одбране, није могло да служи као доказ јер исто није спроведено у складу са одредбом члана 100. став 1. у вези члана 90. ЗКП. Поред изнетог, као незаконит доказ бранилац окривљеног означава и исказ полицијског службеника ББ из разлога што се овај полицијски службеник није изјашњавао о ономе што је лично видео, већ се изјашњавао о ономе што је полицији рекла саокривљена.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости, Врховни суд, оцењује као неосноване.

На наведену повреду закона, одбрана окривљеног указивала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе у образложењу пресуде, на страни 2, став четири у односу на незаконити доказ – исказ полицијског службеника и на страни 2, став пет у односу на „препознавање“, дао довољне и јасне разлоге, које Врховни суд у свему прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге и упућује.

Образлажући повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП бранилац наводи и да је суд засновао своју одлуку у одлучујућој мери на исказу саокривљене, а што је било од одлучног утицаја на доношење законите и правилне одлуке, на који начин је учинио и битну повреду из члана 481. став 2. ЗКП. У вези с тим, бранилац се позива на одлуку Врховног касационог суда Кзз 1142/2017 од 23.11.2017. године.

И по ставу Врховног суда, изнетим наводима се указује на повреду закона из члана 481. став 2. ЗКП.

У преосталом делу захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, износећи сопствену оцену изведених доказа и сопствено виђење одлучних чињеница које из тих доказа произлазе, супротно чињеничним утврђењима и закључцима суда изнетим у побијаним пресудама и у вези са тим анализира фотодокументацију порука са вибер и фејсбук профила, вештечење, извод из евиденције о пребивалишту окривљеног, те наводи да ниједна од чињеница које су изведене као доказ у поступку не указује да окривљени има везе са кривичним делом за које је оглашен кривим.

Међутим, како повреде закона из члана 440. и 481. став 2. ЗКП нису предмет разматрања Врховног суда у поступку по захтеву за заштиту законитости у смислу члана 485. став 4. ЗКП, то исте нису биле предмет оцене у овом поступку.

Уједно Врховни суд указује да, како повреда закона из члана 481. став 2. ЗКП није била предмет оцене у овом поступку, то се овај суд није посебно изјашњавао ни на одлуку Врховног касационог суда Кзз 1142/2017 од 23.11.2017. године, на коју се бранилац у поднетом захтеву за заштиту законитости позива.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић